

Árulás

2012 november 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Régi sportkönyveket olvasgattam újra a hirtelen jött szünet alatt. Bocsák Miklós Kocsis és Cziborját és persze K? András Bozsikját (ez utóbbi szerintem az egyik legjobb magyar nyelv? életrajzi könyv).

Mondani is felesleges, hogy Kocsis, Czibor, Bozsik és a többiek életpályájában nem pusztán a labdarúgás a

fontos, de a példa, a h?siesség, a nagyság mibenlétének boncolgatása is.

Hiszen ezért szeretjük a futballt: mert maga az élet.

A két könyv 1954-es berni dönt?r?l tudósító fejezetei nagy súllyal nehezednek arra, aki magyar szívvel tanulmányozza az Aranycsapatot, és elgondolkodik a magyar történelem sorsfordulóiról.

A mi népünk képtelen feldolgozni, hogy a nagyobb szellemi és fizikai er? olykor legy?zi. Mindig szükségünk van, volt és lesz az árulás motívumára, mert addig sem tesszük fel azt a kérdést, hogy megfelel?en készültünk-e a megméretésre.

Az elvtelen, behódoló magyarságnál csak egy rosszabb létezik: a felfuvalkodott, erejét fitogtató, másokat lebecsül? magyarság.

Ez a magyar szenved vereséget id?r?l id?re ezeregyszáz esztend?s történelmünkben. Ez a magyar kiáltja az árulást, miután a küzdelem véget ér: ez harsogja, hogy Károlyi Sándor eladta az országot, hogy Görgei Artúr pénzért árulta a hont, hogy a berni dönt?t megbundáztuk, és mez?gazdasági gépeket, Mercedeseket kaptunk Nyugat-Németországból. Az önáltatás természetrajzáról persze nincs mondanivalója.

Vagy három évvel ezel?tt Szöll?si György sportújságíró azt merészelte állítani a blogjában, hogy a világbajnoki dönt? végeredményén nem csodálkozhatunk: az NSZK megérdemelten gy?zött 3–2-re. Állítását részletesen megindokolta, ezt most kissé kiegészítjük, szigorúan a tények alapján. A németek állami és sportvezetése nem diktatórikusan m?ködött, mint a korabeli Magyarországon. A németek komoly sportorvosi tudással érkeztek a világbajnokságra, a meccs után az öltöz?ben talált, sokat emlegetett üres ampullák talán vitaminokra utalnak, talán nem, mindenesetre nem bízták a véletlenre játékosaik fizikai állapotát (doppingellen?rzés akkor még nem volt). A németek gondot fordítottak játékosaik felszerelésére, az Adidas új stoplijain léptek pályára a berni mérk?zés csúszós, es?s napján. Jó vetésforgót dolgoztak ki a sorozatmérk?zésekre: a 8–3-as meccset lényegében feladták ellenünk, és a dönt?ben a leger?sebb összeállításukkal rukkoltak ki. Arra is gondot fordítottak, hogy az újságíróktól gondosan elzárt helyen, nyugodtan készüljenek. Mindez együtt, a legendás német gy?zni akarással megakasztotta a szekerünket.

A magyar csapat ezzel szemben – hiába voltak ezerszer jobb játékosaink – holtfáradtan keveredett oda a dönt?re, soluthurni szállodájuk hetek óta átjáróház volt. A csapat vezet?i hozták a rákosista Magyarország „színvonalát”: a csapatot elkísér? belügyesek a legjobban arra figyeltek, nehogy lelépjenek a játékosok. Még azt sem tudták elintézni, hogy az Uruguay elleni el?dönt? után id?ben hazakerüljenek Kocsisék, mert lekésték az utolsó vonatot, így aztán a csapat hajnalig korzózott az utcán.

Nyelvet alig beszélt valaki a magyar válogatott vezet?i közül. A magyar sportszergyártást jól illusztrálja Bozsik Józsefnek az Aranycsapat cím? 1981-es filmben látható hajdani cip?je: inkább hasonlít krumplira, mint futballcsukára. A dönt? el?tti éjszakán a másnapi kezd?csapat fele ellógott inni és n?zni, Sebes Gusztáv szövetségi kapitány pedig pánikba esett, és a csapatot teljesen felforgatta.

Ráadásul hosszú veretlenség után Puskásék egyszer?en nem hitték el, hogy bárki, különösen a nyugatnémet csapat legy?zheti ?ket. Ellenben túlságosan sokat beszélgettek, vitáztak a különféle pénzek elosztásáról, megszerzésér?l. Kimondani is szörny?: a világels? magyar válogatott szó szerint csempészésb?l élt: erre kényszerítette ?ket a félprofi státust hazudó, alacsony fizetésért ?ket pórázon tartó kommunista államhatalom, amely egyébként els?rangú propagandaeszközként gátlástalanul kihasználta a kiszolgáltatott sportolókat.

Ezek a tények. De ott van még az er?sebb lelkület? és rátermettebb mellé szeg?d? szerencse nev? faktor, ezt minden sportoló ismeri. A német Turek kapus élete mérk?zését játszotta, Rahn lába kétszer elsült, a magyar csapat tucatnyi helyzetet rontott el, több játékosunk mélyen a tudása alatt teljesített, a bíró megadott a németeknek egy vitatható, nekünk pedig nem adott meg egy szabályosnak látszó gólt. Igen, gy?zött a jobb: a kevésbé tálentumos, de a sikert nagyon akaró német válogatott.

Hogy Szöll?si György mit kapott blogjában a kommentel?kt?l, mondani is felesleges.

Nekünk pedig marad a tanulság 2012-ben fociban, közéletben, egyéni boldogulásban: semmilyen sikert, semmilyen eredményt nem ad ingyen az élet, mindenért nagyon meg kell dolgozni.

Csak egyszer végre fejezzük be a siránkozást, és álljunk neki a munkának… Fogcsikorgatva, keményen, lankadatlanul. Érdemes kipróbálni: van, akinek sikerült.

Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló